

vegueries, llei del cinema, llei electoral. Poden posar en tensió fins i tot l'estabilitat del govern?

—Som en un moment en què moltes lleis impulsades per Esquerra des del govern, que han tingut un cert debat en el marc constitucional en el qual ens movem, són importants i generaran molt debat. De manera que crec que pot ser un any mogut i interessant, amb lleis com la de serveis socials. I més si hi afegim la necessària i indispensable lluita contra la crisi i els efectes sobre una part important dels ciutadans, que és també un dels grans reptes que tenim.

—Si finalment s'aproven aquestes lleis, o la major part, per a Esquerra la fórmula del govern tripartit està esgotada o pot tenir més objectius?

—Des d'aquest punt de vista legislatiu, el tripartit ha donat molt més de si que formes de govern que no s'havien tocat. Com, per exemple, la llei de referèndums, mateix. El mateix estatut nou. De manera que parlar d'esgotament de la fórmula de govern que encara no té ni vuit anys, crec que reproduceix, en part, un discurs que ha anat arrelant perquè hi ha una part interessada, que és una força política que ha governat durant molts anys i que té l'objectiu legítim de voler tornar a governar. Passa que ho fa a qualsevol preu, deslegitimant l'obra d'aquest govern.

Amb això no vull dir que hi hagi un tercer govern d'esquerres. Dependrà, primer, de la ciutadania que vagi a votar, que espero que sigui molta. I segons això, i allò que cada partit cregui que és el millor per al país, es conformaran llavors les majories. Igual que, estratègicament per al país, Esquerra va creure que el 2003 calia una alternança amb un govern d'esquerres, i ho mantinc. Per cosir les dues Catalunyaes, per foragitar possibles lerroxismes, etc. Aquesta fórmula pot continuar essent vàlida, però cal fer balanç, cal veure què diu la gent i què necessita la gent en aquesta nova etapa que inicia el país. No dic que hi haurà un tercer tripartit, no defenso això, però sí l'estratègia iniciada el 2003, perquè continuo creient que era la que necessitava el país llavors.

Enric Rimbau

Dolors Camats i Luis (Barcelona, 1971) és portaveu del grup d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa al Parlament de Catalunya.

“Si l'estat és més federal és gràcies a Catalunya”

Compartiu la percepció que el Tribunal Constitucional retallarà l'Estatut?

—Hem estat sempre molt tranquils per la constitucionalitat de l'Estatut. Ens sembla increïble que el PP hagi atiat aquest foc de l'anticatalanisme, de la suposada inconstitucionalitat de l'Estatut, etc. Però estem molt tranquils perquè en tot aquest procés Catalunya ha complert escrupolosament les regles del joc, des de l'inici fins al final. Sabíem que no podríem anar més enllà de la Constitució, tot i que potser a alguns ens hauria agradat d'anar-hi, però era l'acord aquest. Vam complir-lo escrupolosament. Així doncs, el Constitucional haurà de gratar i buscar molt si hi vol trobar res d'inconstitucional, perquè precisament ens hi vam mirar molt, i està molt ben fet. Per tant, tranquil·litat.

En segon lloc, si hi ha una sentència que vagi més enllà d'allò que pugui ser lògic és que hi ha un problema gros. No només amb l'Estatut català, sinó derivat del fet d'haver nascut d'un acord polític que va més enllà de determinats partits, que ha estat referendat pel poble de Catalunya, acordat per una negociació política al Parlament i al Congrés. Per tant, es trenca un acord polític. I afecta no només l'Estatut català, sinó també la resta d'estatuts que han vingut després. Per tant, hi hauria un problema polític greu a l'estat. No pot ser que un tribunal de dotze jutges marqui l'horitzó polític de l'estat i de Catalunya, i menys un com aquest.

En tot cas, un cop sapiguem la sentència, digui què digui, ens haurem de

plantejar molt bé si el Tribunal Constitucional ha de controlar la constitucionalitat d'una llei que ha estat aprovada per referèndum. Democràticament, no es pot defensar. El control de la constitucionalitat, en tot cas, ha de fer-se abans d'un referèndum. Sé que ara les regles del joc són així, ja no som a temps de canviar-ho i per tant ho acatarem, però crec que ho hem de resoldre. Precisament, l'altre dia el president del grup d'Iniciativa, Jaume Bosch, ens recordava que en el procés de la tramitació de la Constitució, Jordi Solé Tura —llavors diputat del PSUC— va proposar, sense èxit, que el control de la constitucionalitat fos previ als referèndums.

—Per a Iniciativa quina seria la reacció òptima, doncs, si finalment el TC emet una sentència adversa?

—És difícil d'aventurar-se abans de saber la sentència. I més veient les diverses filtracions que hi ha hagut —una mostra més de quina mena de tribunal és avui el Constitucional. Ens podem imaginar que serà una sentència molt llarga i que difícilment dirà blanc o negre. Caldrà estudiar-la. Si fos el cas d'una sentència que anul·lés preceptes dels que ens hem dotat amb l'Estatut, caldria una reacció política, social i institucional, com a Catalunya. Perquè hauríem complert les regles del joc i ara ens farien trampa. Però no crec que sigui el cas, perquè l'Estatut és ben fet i, per tant, els costarà de trobar pretextos.

Una altra cosa és si la sentència, com n'hi ha que diuen, és de caràcter interpretatiu. Jo no m'hi amoïnaria més. L'endemà de la sentència l'Estatut continuarà

vigent. Per tant, el govern català ha de continuar governant amb el mateix estatut i fent igual que fins ara, desplegant l'Estatut, i com més ràpidament millor.

—**En aquest darrer any de legislatura, quins aspectes creieu que poden ser les claus dels curs polític?**

—Tenim encarrilat un dels punts institucionals fonamentals, l'acord del finançament. Un cop encarrilat això, i superat, quan sigui, l'episodi del TC, els esforços principals s'hauran d'encarar a la crisi, a les mesures per ajudar qui més en pateix i a les encaminades a sortir-ne com més aviat millor: mesures de reactivació econòmica, d'impuls d'un canvi de model productiu, etc. Pal·liar i resoldre la crisi seran els elements principals.

—**Un any abans d'acabar la legislatura el segon tripartit, com el valoreu?**

—L'aposta del tripartit ha estat bona i és bona. La prova és que, a anys vista, hem aconseguit un pòsit important en l'àmbit per exemple de les polítiques socials. Hem aconseguit de convertir serveis que de vegades et tocaven i de vegades no, en drets dels ciutadans. És veritat que falta molt i no hem aconseguit encara d'arribar a tothom qui ho necessita, però, si més no, determinades polítiques les hem convertides en drets: ajudes al lloguer, a la compra d'habitatge, les llars d'infants, serveis socials... Això és evident que s'ha fet gràcies a la política d'esquerres d'aquest govern.

També, pel que fa al medi, dels del punt de vista de la planificació del territori, hem avançat. És veritat que ens hem discutit molt, fins i tot internament dins del govern, però és que, carai, planifiquem les infraestructures del país per als anys vinents. I ho fem respectant el territori, allò que diu la gent, amb el pla nacional d'infraestructures que esperem aprovar aquesta tardor.

I hi ha un tercer gran bloc que és l'institucional. Amb el nou estatut i les lleis aprovades per desenvolupar-lo, amb lleis com la de l'agència tributària, la del síndic, etc., canviem l'arquitectura institucional del país.

Aquests tres eixos crec que són una bona mostra d'allò que ha aportat aquest govern. I són uns bons arguments per a voler que continuï. Ara, això sí, ens agradaria tenir més pes dins del govern i al Parlament.

JORDI PLAY

—**Un dels episodis en els quals la posició d'ICV-EUiA ha tèsat més la relació amb els partits del govern ha estat la llei d'educació. Fins a quin punt no va posar en evidència una certa falta de cohesió del govern?**

—Allò que va posar en evidència és la sòcio-vergència. Hi ha qüestions en les quals PSC i Convergència coincideixen, a preservar els privilegis de certes escoles d'elit, en la manca de valentia per suprimir alguns concerts, etc. No hem volgut ser còmplices d'una llei que, en certa manera, fa un pas enrere, que és un xec en blanc que permet, segons el govern, que es canviïn els criteris per a concertar escoles, o si cal potenciar més o no l'escola pública, reduir el paper dels ajuntaments, mantenir els privilegis de les escoles d'elit que separen nens i nenes... No és una llei tancada, dependrà de com i qui la desplegui en cada moment. Per tant, genera inestabilitat al sistema educatiu.

—**Un cop acabat aquest episodi de remodelatge institucional que deieu, quin és l'horitzó d'Iniciativa?**

—Crec que encara no hem acabat, perquè ens queda la feina de desenvolupar-nos. I tinc la sensació que l'esgotarem abans que l'anterior. Com a formació política, és evident que amb això no en tindrem prou. Ara, tampoc no voldríem fer la sensació que un cop acabat aquest episodi de l'Estatut ja tenim una etapa cremada. Ens queda molt per a construir, amb aquest estatut.

I crec que Catalunya necessita creure-s'ho una mica, creure's que aquesta vegada ha guanyat. Tot i que hi ha qui s'entesta a dir que som l'ase dels cops. Ens n'hem sortit, en això de l'Estatut. I ens n'hem sortit força bé. Això no vol dir que sigui l'estació final, però ens mereixem gaudir-ne i ens mereixem dir-nos que ens n'hem sortit. I si avui l'estat espanyol és més federal és gràcies a Catalunya.

—**Avui l'estat espanyol és més federal?**

—Crec que sí, encara que hagi estat per la porta del darrere. Ho és en el paper i ho ha d'acabar essent en l'aplicació d'aquest paper. Per exemple, en el finançament ho és clarament, perquè l'estat aprima els seus recursos a favor de les autonomies. I hi ha d'haver una segona onada d'aprimament de l'estat amb el finançament municipal.

I penso que hi ha un altre canvi en la manera com s'han fet les coses. I és que els pactes, en aquest cas, han estat entre el govern de la Generalitat i el de l'estat, no entre partits d'un govern i un altre, com fins ara s'havia fet. I això és la primera vegada que passa. Per tant, hem arrossegat l'estat una mica més cap al nostre terreny. No és el final del camí, però és un pas important. No n'hi ha prou, de segur. Que no ens en podem refiar, d'acord. Però podem dir que ens n'hem sortit bé.

Enric Rimbau